

Sincabın Kayıp Kuyruđu

Ebru Mina TOMURCUK

Sincabın Kayıp Kuyruđu

Ebru Mina TOMURCUK

Sincap Pip, güneşli bir çayırın kenarındaki sıcacık bir meşe ağacında yaşıyordu. Her sabah kahvaltı için meşe palamudu ve fındık toplamak üzere erkenden uyanırdı. Gür, muhteşem kuyruğu onun gururu ve neşesiydi; gün batımı gibi yumuşacık ve parlak. Her gün kuyruğunu, kızıl-turuncu bir ateş gibi parlayana kadar fırçalardı. Ormandaki bütün hayvanlar Pip'in güzel kuyruğuna hayran kalırdı.

Bir sabah Pip gerindi, esnedi ve kuyruğunu güzelce fırçalamak için uzandı. Ama arkasına baktığında nefesi kesildi ve kocaman yuvarlak kehribar gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhteşem kuyruğu yok olmuştu! Geriye sadece küçücük bir tutam kalmıştı, minik kahverengi bir pamuk yumağı gibi. Pip kuyruğu olmadan kendini küçücük ve titrek hissetti.

Pip sarı çizgili kırmızı örgü atkısını boynuna doladı ve küçük kahverengi çantasını kaptı. Dengesini sağlayan gür kuyruğu olmadan sallanıp tuhaf hissederek meşe ağacından hızla indi. 'Kuyruğum olmadan ben kimim ki?' diye üzüntüyle fısıldadı. 'Sıradan küçük bir fareye benziyorum.' Bir mantarın üstüne oturup iç çekti.

Tam o sırada mantarın üzerindeki küçücük bir kapı açıldı. İçeriden, bir sincabın diz boyu kadar küçük, büyümlü terzi Usta Yüksük çıktı. Altın düğmeli turkuaz bir ceket ve şapka yerine gümüş bir yüksük giyyordu. Boynunda bir mezura asılıydı ve yeşil gözleri pırl pırl parlıyordu. 'Günaydın, Pip,' dedi nazıkçe. 'Seni bekliyordum.'

'Adımı nereden biliyorsun?' diye şaşkınlıkla sordu Pip. Usta Yüksük gülümsedi ve küçük pirinç gözlüklerini düzeltti. 'Bir terzi her şeyi bilir,' dedi. 'Muhteşem kuyruğunun yansıması kaçmış. Bu, bir sincap gerçekte ne kadar harika olduğunu unuttuğunda olur.' Pip kehribar gözlerini kırıştırdı. 'Yansımam mı kaçtı? Nereye gitti?'

Usta Yüksük boynundaki uzun mezurasını çekip çayır boyunca açtı. 'Pırıltıyı takip et,' dedi parmağıyla işaret ederek. 'Yansımalar parlak yerleri sever; su birikintilerini, pencereleri ve kaşıkları.' Pip bir yaprağın üzerindeki çiy damlasına baktı. Bir an için güneş ışığında parıldayan gümüş-mavi bir kürk gördü. 'Görüyorum!' diye ciyakladı.

Pip ve Usta Yüksük, suyun durgun ve berrak olduğu gölete koştular. Pip gür kuyruğunu görmeyi umarak kenardan eğildi. Ama karşısında yalnızca kendi küçük yüzünü gördü. 'Kuyruğumun yansıması nerede?' diye sordu. Tam o sırada sudan gümüşü bir kıkırtı yükseldi ve bir pırıltı hızla uzaklaştı.

Pırıltı nilüfer yapraklarının üzerinden hızla geçti ve bir örümcek ağında gözden kayboldu. Pip, dengesini sağlayan kuyruğu olmadan minik patileri titreyerek dikkatle tırmandı. Ağdaki çiy damlalarında yansımayı yeniden gördü; parıldayan gür kuyruklu, soluk gümüş-mavi bir sincap. 'Lütfen geri dön!' diye seslendi Pip. Ama yansıma utangaçtı ve bir yaprağın arkasına saklandı.

Usta Yüksük, Pip'in çiftçinin ahırındaki parlak bir pencereyi aramasına yardım etti. Orada, camın içinde yansıma başını uzattı ve parıldayan kuyruğunu salladı. 'Neden kaçtın?' diye nazikçe sordu Pip. Yansıma fısıldadı: 'Kuyruğun için o kadar üzgündün ki kendimi kaybolmuş hissettim. Bensiz de harika olduğunu görmeni istedim.'

Pip ormanda yürürlerken bunu düşündü. Küçücük bir böceğin bir yaprağı çevirmesine yardım etti ve aç bir yavru kuşla bir meşe palamudu paylaştı. 'Sen nazıksın,' dedi Usta Yüksük gülümseyerek. 'Nezaket seni her kuyruktan daha parlak yapar.' Yansıma bir su birikintisinden izliyordu, kehribar gözleri yumuşakça parlıyordu. Pip kendini biraz daha cesur hissetmeye başladı.

Aniden bir rüzgâr esintisi Pip'in kırmızı atkısını boynundan kapıp dikenli, uzun bir çalının içine savurdu. 'Olamaz!' diye haykırdı. Atkı, dalların keskin olduğu yüksek bir yere dolanmıştı. Pip derin bir nefes aldı. 'Bunu yapabilirim,' dedi. Güçlü küçük patilerini kullanarak dikkatle tırmandı ve atkısını tek başına kurtardı.

Yansıma yakındaki bir su birikintisinde parıldadı ve daha da parlaklaştı. 'Cesurdun!' diye fısıldadı. Pip gülümsedi ve 'Korktum ama yine de yaptım,' dedi. Usta Yüksük uzun, çevik parmaklarını çırdı. 'İşte sır bu,' dedi. 'Cesaret ve nezaket, kalbindeki gerçek pırıltıdır. Yansıman bunu hissedebilir.'

Yansıma su birikintisinden çıktı, gümüş-mavi parıldayarak ışıldadı. Pip'in kocaman kehribar gözleri ve bir tane muhteşem parıldayan kuyruğu vardı. 'Ben sadece bir kuyruk değilim,' dedi Pip yumuşakça. 'Ben Pip'im ve nazık ve cesurum.' Yansıma başını salladı, sonra hafif bir esinti gibi Pip'in etrafında döndü. Yumuşak bir puf sesiyle kayboldu.

Pip arkasında tanıdık bir gıdıklanma hissetti. Arkanı döndü ve sevinçle nefesi kesildi. Muhteşem gür kuyruğu, ait olduğu yere, her zamanki gibi yumuşacık geri dönmüştü! Sıcak ve doğru hissettiriyordu. Diz boyu kadar olan Usta Yüksük'e sarıldı. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Ama sanırım artık anlıyorum. Kuyruğum güzel, ama beni ben yapan o değil.'

Usta Yüksük mezurayı topladı ve pırıltılı gülümsemesini gösterdi. 'Yansımanı buldun ve daha fazlasını buldun,' dedi. 'Unutma Pip, parlak bir kuyruk güzeldir ama nazik bir kalp ve cesur bir ruh en büyük hazinelerdir.' Yüksük şapkasını hafifçe eğdi ve küçük mantar kapısından geri kayboldu.

Pip, gür kuyruęu arkasında zıplayarak eve koştı, ama artık daha büyük bir şeyle gurur duyuyordu. Bir böceęe ve bir yavru kuşa nazik davranmış, dikenli çalıda cesur olmuştu. O gece bir su birikintisindeki yansımasına baktı ve gülümsedi. 'Sen harikasin,' dedi kendine, 'kuyruklu ya da kuyruksuz.' Ve bunu gerçekten kastediyordu.